

СОЛОДКІ РЕЙТИНГИ НОВИХ ОБЛИЧ — ГІРКЕ ШОУ ПЕРЕД ВИБОРАМИ

Трохи більше року тому в президентські рейтинги затесався лідер групи «Океан Ельзи» Святослав Вакарчук. З якоїсь незрозумілої причини соціологи вирішили вмістити його прізвище в «питальники». Втім, не така вже й незрозуміла ця причина... Так було потрібно! Нині йому «конкуренцію» у замірах громадської думки складає інший шоумен — комік Володимир Зеленський. При цьому обидва артисти, згідно з даними нещодавнього дослідження КМІС, набирають навіть більше відсотків — і в президентському, і в парламентському рейтингах, — аніж деякі професійні політики. Що за дивина?

Ідея про те, що в політиці потрібні нові обличчя, поширюється, немов вірус. Мовляв, незаплямовані герої прийдуть і врятують Україну. Розчаровані в нинішній владі українці мають, за ідеєю, підхопити цю мантру й віддати свої голоси новачкам. От тільки варто згадати, що Верховна Рада восьмого скликання оновилася після виборів 2014 року більш ніж наполовину. І що зробили доброго ті самі нові обличчя, які на ділі виявилися чиймись маріонетками?

Також не варто забувати, що той самий Вакарчук — геть не нове обличчя: колись він був депутатом, але з парламенту просто втік. Дуже «відповідально» це було. Крім того, в нас уже є багато прикладів, коли артисти йшли в політику, але нічого путнього з цього не виходило. Крім Вакарчука на благо українського народу працювали Руслана Лижичко, Таїсія Повалій, Злата Огнєвич...

Ну й останнє: в Зеленського є зареєстрована партія «Слуга народу», у Вакарчука ж жодної політсили немає. І ніхто не знає, які політики до них теоретично могли б приєднатися, щоб створити команду. А якщо це невідомо, то як взагалі можна всерйоз розглядати їхні ефемерні партії?

Хоч би там як, нині шоуменам влаштували непогану піар-кампанію, хоча ні Зеленський, ні Вакарчук офіційно не заявляли про свій намір іти на вибори. Утім, фронтмен «Океану Ельзи» любить загравати з публікою, тож не дивно, якщо він таки висуватиметься.

Ось тільки чи самостійні, чи самодостатні ці кандидати? В це важко повірити. **Експерти розповіли «ВВ», чого насправді варті рейтинги Зеленського й Вакарчука, хто стоїть за ними, а також пояснили, наскільки нинішня соціологія відображає реальну підтримку партій і їхніх лідерів.**

(Продовження теми на стор. 2)

КОНТЕКСТ

Сергій ВЛАСЕНКО: «На високих державних посадах потрібні професійні політики, а не співаки й актори»

Народний депутат від фракції «Батьківщина» Сергій Власенко вважає, що молода кров має надходити в політику, проте це не можуть бути люди з двома записами у трудовій книжці: «студент» і «президент». Для того щоб керувати державою, треба пройти якийсь шлях.

Про це заступник голови партії заявив у ефірі телеканалу Zik.

Зокрема, парламентар зауважив, що такі технічні кандидати, як Вакарчук та Зеленський, не мають своїх партійних структур і не висували кандидатів на виборах до ОТГ.

«Чи довірите ви Вакарчуку оперувати апендицит? Або уявіть дебати між Тимошенко і Вакарчуком, Тимошенко і Зеленським, Тимошенко і Гриценком... Ось відповідь на запитання, чи готові люди голосувати за нові обличчя», — наголосив він.

На його переконання, країні на найвищих державних посадах потрібні не співаки й актори, а професійні та досвідчені політики, які здатні провести реальні глибинні реформи для покращення життя українців.

«Суспільство має усвідомити, що політик — це професія, яка потребує спеціальних знань і відповідного досвіду», — відзначив народний депутат від фракції «Батьківщина» Сергій Власенко.

ВСЕУКРАЇНЬСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETA.VV.COM

Рекомендована ціна
3 грн 50 коп.

Найкраща соціологія — вибори до ОТГ

Олег ПОСТЕРНАК,
кандидат історичних наук, політтехнолог, керівник «Центру політичної розвідки»:

«Немає секрету в тому, що соціологію можуть використовувати як політичну технологію. Тобто за допомогою опитувань можуть впливати на вподобання українців. Наприклад, поява в рейтингах із подачі великого бізнесу таких персонажів, як Святослав Вакарчук і Володимир Зеленський, — це якраз і є маніпуляцією.

Лідер «Океану Ельзи», ймовірно, хоче стати таким собі месією в політиці. До такої думки підштовхують його роздуми, якими він ділиться з публікою, наприклад, на зустрічі зі студентами «Могилянки»... Нагадаю, що той самий Вакарчук у 2008 році склав депутатські повноваження, пропрацювавши у Верховній Раді лише рік! Але навіть за цей час він ніяк себе не проявив. Тому говорити про нього як про кандидата на посаду президента просто смішно, наївно й марно. Та й вистачить нам месій-президентів (це я маю на увазі Віктора Ющенка).

Тепер про Володимира Зеленського. Якщо хтось думає, що його можна порівняти з відомим італійським коміком Беппе Грілло, то він сильно помиляється. Грілло — активний політик, що створив рух «П'ять зірок», який, до речі, чудово проявив себе на останніх парламентських виборах в Італії. У цієї політичної сили потужна організація, в партії багато колоритних політичних фігур. А в Зеленського є лише ефемерна політсила. Жартувати про політику з екрана — одне, а провадити серйозну політичну діяльність — зовсім інше.

Насправді в українській політиці мало прикладів, коли люди з шоу-бізнесу або спорту досягали в цій сфері успіхів. Є приклад Віталія Кличка. Але він починав із самих «низів», добре політично загартувавшись.

Чому олігархи роблять ставки на «нові обличчя»? Тому що хочуть прозондувати ґрунт і зафіксувати на цих персоналіях симпатії виборців, які ще не визначилися. Згодом ці голоси можна буде перенаправити на потрібних кандидатів.

За Зеленського й Вакарчука, а також за їхні ефемерні політпроекти голосували б ті українці, в яких політика викликає лише роздратування, втому й скепсис. Але такі виборці найчастіше або не приходять на виборчі дільниці, або в останній момент віддають свій голос професійним політикам. Тих, хто голосуватиме жартує, не так вже й багато. Така психологія українського виборця.

Соціологія соціологією, але найкращим індикатором політичних симпатій українців є вибори до ОТГ. Так, за даними ЦВК, партія «Батьківщина» перемогла в шостій хвилі виборів до рад об'єднаних територіальних громад із результатом понад 30%. А ось політична сила Анатолія Гриценка (йому в різних опитуваннях мають досить високий рейтинг) «Громадянська позиція» на місцевих виборах отримала 0,5%. Вся справа в тому, що на місцях можуть перемогти лише сильні та згуртовані команди, що мають стратегічне бачення».

Солодкі рейтинги нових облич — гірке шоу перед виборами

Микола СПІРІДОНОВ,
експерт Українського інституту аналізу та менеджменту політики:

Чим Винник гірший за Вакарчука?

«Почну з того, що я б не порівнював Вакарчука з Рейганом. Нагадаю: перш ніж стати президентом, Рейган очолював профспілку акторів, брав участь у виборчих кампаніях інших президентів, вісім років був губернатором Каліфорнії. І лише здолавши цей довгий шлях, став сороковим президентом США. У Вакарчука й поготів немає та-

поки не надто уявляють, якими ці нові обличчя мають бути. Але виборцям варто було б зрозуміти, що для того, щоб керувати державою, все ж таки потрібен певний управлінський досвід, який насправді є в небагатьох кандидатів. Не треба думати, що можна сісти в крісло президента й просто правити. На мою думку, це ще й перевірка для суспільства, яке трюлять і дивляться, кого ще нам можна буде підсунути.

Відсотки шоуменам зараз малюють немаленькі, і вони достовірні, поки все «по приколу»... Коли ж почнеться ре-

ника. Так чому б його не виставити? Чим він гірший за Вакарчука? А може, Данилко? Насправді, в 2006 році була реальна домовленість про те, що Андрій Данилко піде на вибори до Верховної Ради з «Блоком Верки Сердючки». Ось ось мала відбутися презентація проекту, але тоді організатори й сам Данилко не домовилися про суми. До слова, цей проект задумувався для того, щоб відібрати голоси у «Партії регіонів». Знаєте, в Данилка були шанси. Але...

Повернімося до Зеленського та Вакарчука. Як кандидати в президенти ці персонажі, звісно ж, непрохідні. Реальніше розкручувати їх для походу в парламент. Але наївно думати, що той самий Вакарчук, якщо раптом потрапить до ВР, самостійно керуватиме фракцією...

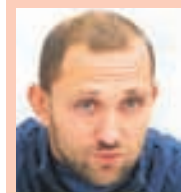
На завершення хочу зазначити, що, якими б не були рейтинги, більш точно відображають дійсні вибори до ОТГ. Тут ми не бачили жодних проектів ні Зеленського, ні Вакарчука. Зате вшосте поспіль перемогла партія «Батьківщина».

КОЛИ Ж ПОЧНЕТЬСЯ РЕАЛЬНА ГОНКА, ТО РЕЙТИНГИ ЛІДЕРА «95 КВАРТАЛУ» Й ФРОНТМЕНА «ОКЕАНУ ЕЛЬЗИ» ПОСИПЛЮТЬСЯ. ЙМОВІРНО, МАЙБУТНІ СПИСКИ РОЗБАВЛЯТЬ ЩЕ Й ІНШИМИ АРТИСТАМИ

кого досвіду. В Зеленського ж є тільки теледосвід...

Тепер про те, чому спливали кандидатури шоуменів. Є запит на нові обличчя. Українці шукають альтернативу, хоча

альна гонка, то рейтинги Зеленського й Вакарчука посиплються. Ймовірно, майбутні списки розбавлять ще й іншими артистами. Наприклад, половина дівчат у країні божеволіє від Олега Вин-

Олексій ЯКУБІН,
кандидат політичних наук, політолог:

«Запит на нові обличчя породив феномен Зеленського-Вакарчука. Плюс це спроба осідлати хвилю розчарування в суспільстві. До всього іншого олігархи напередодні 2019 року намагаються розкласти політичні яйця в різні кошики. Не з нуля ж їм розкручувати кандидатів! Ось вони й зупинили вибір на популярних фігурах. Раніше Банкова шукала спаринг-партнера для Петра Порошенка, у якого він би точно виграв. Ось тільки вихід чинного президента до другого туру зараз вже під питанням. А ще АП хоче відволікти виборця Юлії Тимошенко, яка зараз є лідером президентського рейтингу.

Звідки взялися чималі відсотки у шоуменів? Це голоси тих виборців, які б, якби це було можливо, поставили «пташку» в рядку «проти всіх». Ну, або жартує.

Теоретично політсили Зеленського й Вакарчука можуть зайти в Раду.

Голоси «проти всіх»

Але парламентські перегони не можна виграти тільки завдяки телевізору. Передусім у їхніх партій повинні бути потужні регіональні структури. Та й виборці, коли доходить до діла, віддають перевагу досвідченим політикам. Крім того, суспільство не сприймає ні Зеленського, ні Вакарчука як самостійних особистостей, розуміючи, що за ними стоять олігархи.

Перед виборами з'являтимуться все нові артисти-політики. Ось тільки кому це буде вигідно? Втім, думаю, що Банкова розглядає такий сценарій, щоб розпорозити опозиційно налаштованих виборців. Але чи буде ефект? Вважаю, що не буде. Згадайте марну спробу в 2014 році розкрутити Дарта Вейдера. Проект взагалі серйозно не сприйняли. Так що не треба плутати

два різних поняття — популярність і виборність.

Насправді нинішня соціологія показує лише тренди. Останній перепис населення відбувся в 2001 році! Відтоді багато що в нашій країні змінилося. Але ж не розуміючи, яка в нас сьогодні соціально-демографічна структура суспільства, неможливо визначити точну вибірку. Тому й соціологія показує, повторює, лише тренди.

Реальну підтримку партій і лідерів демонструють реальні вибори, наприклад до ОТГ. Тут у шести раундах перемогла партія «Батьківщина». А ось у партії влади, схоже, проблеми. До всього іншого її рейтинг не політичний, а адміністративний: хоча пропрезидентська сила й ангажувала популярних місцевих кандидатів, все одно прогнала «Батьківщину».

СУСПІЛЬСТВО НЕ СПРИЙМАЄ НІ ЗЕЛЕНЬКОГО, НІ ВАКАРЧУКА ЯК САМОСТІЙНИХ ОСОБИСТОСТЕЙ, РОЗУМІЮЧИ, ЩО ЗА НИМИ СТОЯТЬ ОЛІГАРХИ

Сторінку підготувала Анна СПІВАК

Ціна спотикання

Уряд Гройсмана втрапив у власноруч поставлений капкан прив'язки вартості газу для населення і ТКЕ до імпортного паритету. Адже ціна на блакитне паливо на зовнішніх ринках зростає. Однак у передвиборний рік підвищувати тарифи — гірше смерті. І Кабмін тепер перебуває між Сциллою і Харібдою — йому доводиться балансувати між МВФ, який вимагає підвищити ціну на ресурс до ринкових показників, і населенням, яке просто не потягне вищих тарифів.

Вартість імпортного газу для українських підприємств у квітні 2018 року сягнула трирічного максимуму. За інформацією Мінекономрозвитку й торгівлі, в минулому місяці середня митна вартість блакитного палива в гривневому еквіваленті порівняно з березневою зросла на 13% — до 8099,76 грн за 1 тис. куб. м. І якщо ціна газу збільшується для промисловості, то вона обов'язково зростає і для населення відповідно до встановленої Кабміном Гройсмана формули ціноутворення, прописаної в постанові №187. У цьому документі також зафіксований обов'язковий перегляд ціни на газ для населення двічі на рік — 1 жовтня та 1 квітня. Якщо подорожчання ресурсу становить менше 10%, підстав для перегляду його ціни немає.

Розуміючи, що в опалювальний сезон підвищити тарифи на газ до 20% означає породити ще більшу кризу неплательців і збільшення числа субсидіантів, у жовтні минулого року в Кабміні заявили, що ринкова вартість блакитного палива зросла лише на 5,6%. Пізніше уряд прийняв постанову «Про затвердження Положення про покладання спеціальних зобов'язань на суб'єктів ринку газу», яким зафіксував діючі ціни на газ до 1 червня 2018 року.

У Кабміні не втомлюються запевняти у безперервних дискусіях із МВФ щодо вар-

тості блакитного палива для українців. Однак на сьогодні конкретних рішень із цієї болючої теми немає.

Отже, існує кілька варіантів розвитку подій. Перший — уряд, висловлюючи занепокоєння і стурбованість, продовжує розповідати про дискусії з кредиторами, тим часом із 2 червня ціна для населення стає такою самою, як і для промисловості. Втім, навряд чи Кабмін на це піде. Адже Гройсман свій уряд позиціонує як «людноцентричний», а не як уряд камікадзе...

Варіант другий, реалістичніший, — дію постанови продовжують до 1 жовтня, сподіваючись умовити МВФ змінити формулу ціноутворення. В цьому випадку вартість газу для населення зростає на 15–20%. Звісно, цей крок буде представлений паном Гройсманом як величезна перемога.

Варіант третій — щоквартальне підвищення вартості блакитного палива на 2–3% упродовж кількох років. Такий сценарій із благословення МВФ був реалізований у 2015 році, коли довелося поетапно підвищувати ціну електроенергії. За два роки тарифи на світло зросли на 200%. Здекларована тоді мета була аналогічна сьогоденній — усунути перехресне субсидування і довести ціни на енергоресурси до рівня ринкових. Однак після закінчення фінального етапу підвищення ціни в

НКРЕКП порахували, що населення платило лише 49,29% від ринкового тарифу. Тобто захмарні ціни для споживачів і Нацкомісії, і компаніям-постачальникам здаються заниженими.

«Нафтогаз» виступив із хитрою пропозицією підвищення ціни газу. Його вартість залишається на колишньому рівні (6879 грн за 1 тис. куб. м) в разі, якщо домогосподарство використовує ресурс у межах так званого «соціального об'єму споживання», який зараз становить 3,3 кубометра на людину в місяць за центрального постачання гарячої води і 5,4 кубометра за його відсутності. У разі якщо норми перевищені, заплатити за блакитне паливо доведеться на 60–65% більше. Однак, подекуди, цей план не схвалюють ні в уряді, ні в МВФ.

Є й п'ятий варіант розвитку подій, за якого можна уникнути прив'язки до імпортного паритету. Тут варто згадати про чинне законодавство, яке зобов'язує весь газ внутрішнього добування спрямовувати на потреби населення. Причому блакитного палива з наших надр повністю вистачає на забезпечення українців. З урахуванням того, що собівартість вітчизняного газу становить близько 50 доларів за тисячу кубометрів, можна було б знизити тарифи мінімум удвічі. І всі б були у виграві. Але ні, уряд на це не піде. Недарма ж Гройсман розповідає, що дешевого газу в країні немає, і запевняє українців у тому, що він стоїть на варті соціальної справедливості, маючи на увазі під цим красивим словом гачок субсидій. Тому тарифи на газ підвищать. Питання лише в тому, коли і на скільки...

Аріна МАРТОВА

«НАФТОГАЗ» ВИСТУПИВ ІЗ ХИТРОМУДРОЮ ПРОПОЗИЦІЄЮ ПІДВИЩЕННЯ ЦІНИ ГАЗУ. ЙОГО ВАРТІСТЬ ЗАЛИШАЄТЬСЯ НА КОЛИШНЬОМУ РІВНІ (6879 ГРН ЗА 1 ТИС. КУБ. М) В РАЗІ, ЯКЩО ДОМОГОСПОДАРСТВО ВИКОРИСТОВУЄ РЕСУРС У МЕЖАХ ТАК ЗВАНОВОГО «СОЦІАЛЬНОГО ОБ'ЄМУ СПОЖИВАННЯ», ЯКИЙ ЗАРАЗ СТАНОВИТЬ 3,3 КУБОМЕТРА НА ЛЮДИНУ В МІСЯЦЬ ЗА ЦЕНТРАЛЬНОГО ПОСТАЧАННЯ ГАРЯЧОЇ ВОДИ І 5,4 КУБОМЕТРА ЗА ЙОГО ВІДСУТНОСТІ. У РАЗІ ЯКЩО НОРМИ ПЕРЕВИЩЕНІ, ЗАПЛАТИТИ ЗА БЛАКИТНЕ ПАЛИВО ДОВЕДЕТЬСЯ НА 60—65% БІЛЬШЕ

«Тарифну справу» знову затягують

Справу про тарифи на газ за позовом Юлії Тимошенко проти уряду після майже річної перерви знову поставлено на паузу. Представники відповідача не можуть або не хочуть доводити колегії Окружного адміністративного суду Києва, що встановлена постановою КМУ №315 єдина вартість блакитного палива для населення й підприємств ТКЕ є економічно обґрунтованою. Тому кабмінівським тягнущовхаям на засіданнях лишається тільки одне — максимально затягувати процес. Чим вони й займаються.

Ще на стадії попереднього розгляду «тарифної справи» представники відповідача за допомогою нехитрих прийомів намагалися відтягнути винесення остаточного вердикту: то залучалися нові фігуранти в ролі третьої сторони, то подавалися документи, які ця ж третя сторона бажала вивчити. Також команда Кабміну завалювала суд клопотаннями, у яких потрібно ухвалювати рішення. А час спливав.

Так процес дотягли до моменту, коли строк повноважень двох суддів, які періодично хворіли, закінчився. Натомість були призначені нові, яким також знадобився час для вивчення матеріалів справи.

У лютому минулого року судова трійка більшістю голосів задовольнила клопотання представників уряду про проведення економічної експертизи обґрунтованості ціни на газ для населення й підприємств ТКЕ на рівні 6879 гривень за тисячу кубометрів, яка була встановлена постановою КМУ №315. Не варто шукати в подібних кроках здоровий глузд і хоча б краплю логіки, тому що єдиною метою настільки нісенітного прохання чиновників перевірити обґрунтованість своїх же дій було затягування судового процесу. Досягти цього їм вдалося повною мірою: «тарифна справа», яка мала перейти до стадії розгляду по суті, застоїлася на більш ніж на рік.

До слова, в день ухвалення рішення про здійснення експертизи головуєчий у процесі Євген Аблоу, який упродовж усього розгляду справи максимально протидіяв маніпуляціям кабмінівських кривокодерів, сформулював окрему думку про її недоцільність. У ній він зокрема зазначив, що представники уряду протягом процесу не надали суду жодного документа, який би обґрунтовував ціну на газ.

Це, втім, не завадило сімом експертам, які під-

порядковуються Мін'юсту, без жодних калькуляцій, фінансових і бухгалтерських документів «вистраждати» незрозуміло на чому заснований висновок про те, що встановлена урядом Гройсмана ціна на газ є економічно обґрунтованою. Проте складена фільчина грамота розблокувала процес. Рівно на одне засідання...

Минулого тижня представники Кабміну подали клопотання про відвід двох суддів у складі колегії, в тому числі Євгена Аблоу, який відповідачам уже давно як кістка в горлі.

Офіційний представник Юлії Тимошенко в «тарифній справі» Олександр Трохимець розповів «ВВ» про те, що відповідно до внесених у процесуальне законодавство змін у разі подання клопотання про відвід суддів рішення приймають не вони, а інші служителі Феміди, не задіяні в процесі. Як правило, розгляд такого клопотання займає кілька тижнів. Що, власне, й свідчить про чергове затягування «тарифної справи» представниками уряду.

«У разі задоволення клопотання буде призначено нову трійку. Це відкине процес на початкову стадію. Якщо ж побажання Кабміну змінити склад суддів не будуть враховані, справа повернеться нинішній трійці», — пояснив він.

Олександр Трохимець впевнений, що клопотання про відвід судової трійки Аблоу — Мазур — Чудак є абсолютно необґрунтованим, і вважає, що колегія в цьому складі продовжить свою роботу й винесе остаточну ухвалу в «тарифній справі».

«Якщо суд скасує постанову Кабміну №315, яка встановлює єдину ціну на газ, кожен українець отримає право на перерахунок спожитих за час дії документа об'ємів газу за старою — нижчою — вартістю з подальшим відшкодуванням переплати за ресурс», — підсумував він.

Олекса ГОНСЬКИЙ

Заява Дональда Трампа про односторонній вихід США з ядерної угоди з Іраном справила на світ ефект бомби, що вибухнула. Незважаючи на засудження ООН і країн — підписантів документа, без зволікань був оголошений найвищий рівень американських санкцій проти Тегерана. Такий безпрецедентний крок підкріплено «обміном люб'язностями» між Ізраїлем та Іраном — ракетними ударами й зростанням цін на нафту. Багато експертів сходяться на думці, що Трамп, по суті, розпалює нову війну на Близькому Сході. Втім, поки невідомо, чим все завершиться.

БУРХЛИВА РЕАКЦІЯ

Вихід США з ядерної угоди з Іраном був однією з передвиборних обіцянок нинішнього глави Білого дому. А вже він від початку вважав, що цей договір не принесе мир у регіон, а навпаки, дасть Тегерану додаткові можливості для розвитку ядерної програми. З огляду на те, що Трамп слів на вітер не кидає, було зрозуміло, що рано чи пізно це станеться. Тому, посилюючись на доповідь Ізраїлю про недотримання Іраном домовленостей, Штати в особі Трампа ухвалили доленосне рішення, попри те що МАГАТЕ цю інформацію не підтвердило.

Односторонній вихід США з ядерної угоди підтримали давні недруги Тегерана — Ізраїль та Саудівська Аравія. Однак таке різке рішення розкритикували багато членів Демократичної партії США, що зовсім не дивно, адже угода була одним із головних миротворчих досягнень Обами. Дісталось американському президенту й від деяких соратників по Республіканській партії.

Цілком очікувано дії Вашингтона відносно Тегерана

ІРАН: розпалювання війни чи примус до миру?

й захищати свої економічні інтереси», — заявила вона.

Президент Франції Еммануель Макрон трохи раніше висловив свою думку щодо рішення Трампа, заявивши, що Франція, Німеччина й Велика Британія засмучені кроком Вашингтона. За його словами, вчинок президента США поставив під загрозу міжнародний режим нерозповсюдження ядерної зброї.

Не промовчав й Іран. Хасан Рухані підкреслив, що продовжить роботу з іншими учасниками угоди й у найближчі тижні МЗС країни проведе переговори щодо цього питання з країнами Європи, Росією і Китаєм. Звинувативши Штати в невиконанні договірних зобов'язань, Рухані не забув повідомити про своє доручення спеціалістам бути напоготові за необхідності продовжити розвиток ядерної промисловості без жодних обмежень.

Якщо виходити із заяв країн — підписантів ядерної угоди, то вихід Штатів із до-

ДОВІДКА «ВВ»

Ядерна угода — це спільний комплексний план дій, підписаний у 2015 році між Іраном і п'ятьма постійними членами Ради безпеки ООН — США, Росією, Великою Британією, Китаєм, Францією, — а також Німеччиною та Євросоюзом. Головною метою документа є послаблення низки санкцій проти Тегерана в обмін на вивезення з країни значної частини збагаченого урану й припинення розробок ядерної зброї. Однак збагачувати уран у мирних цілях під контролем МАГАТЕ Ірану дозволили.

жувати односторонні санкції США в СОТ. Однак за цими заявами, швидше за все, прихована м'якотіла позиція Старого Світу, який зник гра ти за давно встановленими дипломатичними правилами й абсолютно не звик до різ-

яка, за інформацією ФБР, активно допомагала Тегерану створювати ядерну зброю.

МОТИВИ: ПРИХОВАНІ ТА ЯВНІ

Чого ж насправді хотів домогтись Трамп, розриваючи в односторонньому порядку ядерну угоду з Іраном? Причин може бути кілька, починаючи з власне економічної. А вже коли санкції проти Тегерана наберуть чинності, американські компанії позбавляться потужного конкурента на світовому нафтогазовому ринку, зокрема в його європейському сегменті, який давно вподобали Штати. Наслідком зникнення з ринку іранських компаній стане подорожчання ресурсу.

Також можна припустити, що Вашингтон у такий спосіб хоче підтримати свого союзника Ізраїль. А вже недарма посилюється конфронтація між Тегераном і Тель-Авівом на тлі проведеної в минулому місяці Ізраїлем атаки на базу

лих ядерну зброю (бомби, скинуті на Хіросіму й Нагасакі в 1945-му), давно для себе ухвалила не допустити повторення цього жаху. Знову вживаючись у роль світового поліцейського, Вашингтон пильно стежить, щоб країни світу, які не мають ядерного статусу, не грали в надто небезпечні ігри.

Чому Трамп, розірвавши в односторонньому порядку ядерну угоду з Іраном і говорячи про неприпустимість ядерної зброї в цій країні, буквально через кілька днів висловив надію на те, що йому вдасться укласти з Тегераном «гарну угоду, яка піде Ірану на користь»? Імовірно, тому що йому є що запропонувати натомість.

Дії американського президента стосовно Ірану аналогічні тим, що проводилися у зв'язку із ситуацією в Північній Кореї. Ці дві країни на Сході є головними ядерними загрозами і продовженням «вісі зла» Росії. Тепер, коли ми з дуже обережним оптимізмом стежимо за теплініями відносин між Північною і Південною Кореєю, можемо припустити, що аргументи Штатів, вкладені у вуха Кім Чен Іну, були дуже переконливими. І цілком можливо, КНДР поступово перетворюватиметься на багату країну. Але без ядерної зброї. Те саме може статися з Іраном.

Однак і в цьому разі необхідно послабити позиції Москви, що, власне, й робиться руками Тель-Авіва. За дивним збігом обставин ізраїльські військові в Сирії знищували іранські об'єкти з російським озброєнням. У тому числі був розбомблений так широко розрекламований Москвою зенітний ракетно-гарматний комплекс «Панцир-С1». Згідно з його характеристикам, цей російський ЗРГК може самостійно розрізняти об'єкт, який до нього наближається, і максимально точно визначати його параметри. Крім того, комплекс здатний вражати повітряні цілі, в тому числі низькошвидкісні, збивати крилаті ракети, знищувати авіабомби на підльоті до поверхні.

Знищення «Панцира» — це зайве нагадування Ірану, що російська зброя, незважаючи на увесь пафос презентації, давно застаріла. І навіть якщо її буде застосовано, то одним точним пострілом її дуже швидко ліквідують, що раз у раз демонструють американці в Сирії. Відмовившись від російського протекторату, Іран отримає значно більше. Але знову ж таки, за умови відмови від пустоців із ядерним озброєнням. Чи піде на це Тегеран, покаже час. Поки що на Близькому Сході буде неспокойно, а іноді навіть гаряче...

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

ДО НАБУТТЯ САНКЦІЯМИ ЧИННОСТІ ЗАЛИШАЄТЬСЯ КІЛЬКА МІСЯЦІВ. ТОМУ СЛІД ОЧІКУВАТИ АКТИВІЗАЦІЇ ПЕРЕГОВОРНОГО ПРОЦЕСУ. ТРАМПА БУДУТЬ ПЕРЕКОНУВАТИ ОДУМАТИСЯ, А ВІН, ЗІ СВОГО БОКУ, СХИЛЯТИМЕ ЄВРОПЕЙЦІВ ДО РІШУЧИШИХ ЗАХОДІВ ВІДНОСНО ІРАНУ

не підтримали інші підписанти ядерної угоди. Так, голова зовнішньополітичної служби Євросоюзу Федеріка Могеріні констатувала, що ЄС не піде за США в цьому питанні, а навпаки, закликає країни до виконання договірних зобов'язань.

«Європейський союз має намір реагувати відповідно до власних інтересів безпеки

говору геть нічого не змінить. А ось санкції Вашингтона можуть безпосередньо зачепити європейські, російські та китайські компанії, чого, звісно, учасники угоди допустити не хочуть.

Недарма пролунали заяви про те, що країни ЄС мають намір захищати інтереси своїх компаній, які працюють в Ірані, й готові оскар-

ких випадів хазіяна Білого дому.

До набуття санкціями чинності залишається кілька місяців. Тому слід очікувати активізації переговорного процесу. Трамп будуть переконувати одуматися, а він, зі свого боку, схилить європейців до рішучіших заходів відносно Ірану і його головного союзника — Росії,

ВПС Т-4 у Сирії, в результаті якої загинуло щонайменше 7 іранських «гвардійців».

Утім, подібний обмін ракетними ударами, незважаючи на давню неприязнь, може свідчити про більш серйозний задум Вашингтона — стримування ядерних потуг як Ірану, так і РФ. Тому що Америка, яка стала єдиною країною, що застосувала ко-

У всьому світі посилюється контроль над Всесвітньою мережею. Дослідження американської правозахисної організації Freedom House показали, що в 2017 році щонайменше в 32 країнах знизився рівень мережевої свободи. Вводяться обмеження на використання різних служб; влада здійснює інформаційні маніпуляції і поширює фальшиві новини. Якщо вільній циркуляції інформації буде завдано надмірної шкоди, то це обмежить вибір користувачів і негативно позначиться на економічній діяльності.

На початку квітня несподівано назавжди був заблокований китайський додаток для розміщення відео Weihanshequ, яким користувалися близько 200 мільйонів чоловік. Оскільки влада висловила невдоволення змістом розміщеної інформації, деякий час неможливо було завантажити й інші численні новинні додатки. З одного боку, влада стверджує, що користувачі завантажували порно та інші неналежні матеріали, а з іншого, експерти вважають, що мета була в тому, щоб посилити контроль.

У червні 2017 року у Китаї набрав чинності закон про безпеку в Інтернеті, в результаті чого зросла кількість справ про незаконну інформацію. Були введені обмеження щодо американської пошукової системи Google та інших сервісів; також посилюється контроль над віртуальними приватни-

ми мережами (VPN), які використовуються для обходу обмежень. Freedom House зазначає, що в 2017 році інтернет-свобода в країні перебувала на найнижчому рівні в світі, це фіксувалося три роки поспіль.

Це стосується не тільки Китаю. Freedom House щорічно аналізує світову ситуацію у трьох напрямках: перешкоджання підключенню до Інтернету, обмеження контенту, порушення прав мережевих користувачів. Найбільшими порушниками свободи в Інтернеті названі Китай, Росія і ще 19 країн. Кількість держав з обмеженою онлайн-свободою продовжує зростати, хоча в 2014 році їх було всього п'ятнадцять

Типові заходи, що знижують рівень свободи, — контроль підключення до Мережі та обмеження використання різних сервісів. В Єгипті у 2017 році було заблоковано понад 400

новинних сайтів і сторінок правозахисних організацій. У Росії в середині квітня влада заборонила месенджер Telegram, яким користуються приблизно 15 мільйонів чоловік. Це призвело до великомасштабних акцій протесту.

Також вражають інформаційні маніпуляції. У 2017 році в 30 країнах були зафіксовані випадки, коли влада або правляча партія наймали людей, а також вдавалися до інших заходів, непрямым чином поширюючи сприятливу для

себе інформацію. У порівнянні з 2016 роком до цього списку додалися сім країн. Активно використовується програмне забезпечення, яке автоматично поширює велику кількість інформації і видаляє непотрібну.

Для того щоб запобігти поширенню неправдивих новин, країни ЄС почали звертатися до великих інформаційних компаній.

«Фальшиві новини і перекручена інформація, поширювані в Мережі, є серйозною загрозою безпеці суспільства», — підкреслила Європейська комісія, зажадавши не пізніше липня подати звіт правил.

Проте не просто розробити норми визначення фальшивих новин і спотвореної інформації. 11 квітня в Малайзії набрав чинності закон про новини. За інформацією місцевих ЗМІ, 30 квітня був визнаний винним турист із Данії, який по-

відомив, що поліція недостатньо швидко відреагувала на інцидент зі стрільбиною. Малайзійські правозахисні організації стурбовані подальшим обмеженням свободи слова; на їхню думку, існує небезпека судового активізму.

Інтернет, розроблений у військових і наукових цілях, почав поширюватися в 1990-ті роки. Нині ним користуються близько чотирьох мільярдів осіб по всьому світу.

«Сьогодні Інтернет необхідний як повітря. Він є основою будь-якої діяльності: економіки, медицини, освіти і так далі», — зазначає професор Університету Кейо Дзюн Мураї.

Зараз проблема полягає в тому, як забезпечити свободу на тлі поширення світом мережевих обмежень.

Хісасі КАВАКАМІ,
«Ніхон кейдзай», Японія

FREEDOM HOUSE ЩОРІЧНО АНАЛІЗУЄ СВІТОВУ СИТУАЦІЮ У ТРЬОХ НАПРЯМКАХ: ПЕРЕШКОДЖАННЯ ПІДКЛЮЧЕННЮ ДО ІНТЕРНЕТУ, ОБМЕЖЕННЯ КОНТЕНТУ, ПОРУШЕННЯ ПРАВ МЕРЕЖЕВИХ КОРИСТУВАЧІВ. НАЙБІЛЬШИМИ ПОРУШНИКАМИ СВОБОДИ В ІНТЕРНЕТІ НАЗВАНІ КИТАЙ, РОСІЯ І ЩЕ 19 КРАЇН. КІЛЬКІСТЬ ДЕРЖАВ З ОБМЕЖЕНОЮ ОНЛАЙН-СВОБОДОЮ ПРОДОВЖУЄ ЗРОСТАТИ, ХОЧА В 2014 РОЦІ ЇХ БУЛО ВСЬОГО П'ЯТНАДЦЯТЬ

Велика Британія наполягає на зміцненні антиросійського альянсу

Велика Британія використовуватиме в цьому році низку міжнародних самітів, щоб закликати до створення спільної стратегії боротьби з дезінформацією, поширюваною Росією, і наполягатиме на переосмисленні традиційного дипломатичного діалогу з Москвою у відповідь на агресивну кампанію Кремля і заперечення застосування хімічної зброї у Великій Британії і Сирії.

На майбутніх самітах міністри хочуть розробити загальну стратегію стримування Росії, яка охоплює такі сфери, як кібербезпека, військова позиція НАТО, санкції проти путінських олігархів і більш комплексний підхід до проблеми дезінформації, розповсюдженої Росією.

Звучать заяви про те, що голосування депутатів парламенту з питання створення публічних реєстрів із зазначенням даних про вигодонабувачів офшорних компаній, зареєстрованих на заморських територіях Великої Британії, і введення санкцій відповідно до закону Магнітського заднім числом підвищує кредит довіри до Великої Британії. І що це дозволить їй закликати країни, що вагаються, приєднатися до міжнародного альянсу.

Алісія Кірнс, яка керувала стратегічними комунікаціями британського Мі-

ністерства закордонних справ у Сирії і Іраку в рамках боротьби з тероризмом, стверджує, що Росію в її готовності приховати правду вважають практично унікальною.

У кожному конкретному випадку — чи то загибель авіалайнера МН17 малайзійських авіаліній у 2014 році, участь регулярних російських військ у бойових діях на території України, вбивство у Великій Британії колишнього російського розвідника Олександра Литвиненка, застосування хімічної зброї урядом Сирії, таємна підризна діяльність на заході Балканського півострова або неодноразові кібератаки — критики Росії кажуть, що Захід сперечається з Росією не тільки з питань ідеології або через інтереси. Він конфліктує з нею тому, що Москва просто заперечує або ставить під сумнів те, що західні

країни сприймають як неспростовні факти.

«Путін веде інформаційну війну, спрямовану на те, щоб повернути проти нас наше найголовніше надбання — свободу слова. Росія намагається «розібратися» з нами за допомогою обману», — заявив Том Тугендхат, голова комітету із закордонних справ британського парламенту.

Тугендхат стверджує, що Путін реагує тільки в тих випадках, коли країни протистоять йому.

Не лише британські політики стверджують, що очевидна брехливість Росії не є особистою рисою Путіна. Це загальнодержавна стратегія, через яку традиційна дипломатія стає марною. Усім відомо, що канцлер Німеччини Ангела Меркель, закінчивши одну з довгих телефонних розмов з Путіним (а їх буває понад 40 на рік), сказала, що він живе в іншому світі.

На думку деяких дипломатів із країн Балтії, режим Путіна тепер бреше настільки систематично, що дипломатичний діалог практично не потрібен. Міністр закордонних справ Лит-

ви Лінас Лінкявічюс заявив: «Брехня — це не альтернативна точка зору, це просто брехня, і її потрібно називати своїм іменем. Танк Т-90 на території України — це не просто «машина, за сід пересування». Пропаганда не є легітимною формою громадської дипломатії».

Кірнс зазначає, що в зовнішньополітичному відомстві відсутнє бажання піддавати Росію рішучій критиці за її брехню, там побоюються, що це може покласти край більш широкому діалогу з Росією або зашкодити йому.

«Але після України, Сирії і Солсбері багато що змінилось. Щоб зайняти більш жорстку позицію, не обов'язково ставати більш агресивним або озлобленим. Треба просто визнати, що коли дії Росії — або будь-якої іншої країни — неприйнятні, її необхідно притягнути до відповідальності, і ми тим самим можемо викликати зміни».

Патрік УІНТУР
The Guardian, Велика Британія
(Матеріал друкується зі скороченнями)

Бігові кросівки, валер'янка і корвалол, ймовірно, стануть одмінними атрибутами батьків малюків, які в нинішньому році вперше підуть до школи.

Доведеться і побігати, і понервувати, тому що першокласників прийматимуть до навчальних закладів за новими правилами. Добрі наміри звільнити майбутніх «гризунів» граніту науки від здачі тестів напередодні вступу в спеціалізовані школи і гімназії поруч із домом обертаються відсутністю гарантії зарахування дитини в заплановану альма-матер.

У ЧЕРГУ, ДІТИ, У ЧЕРГУ...

Міносвіти, яке розробило порядок прийому дітей до першого класу початкової школи, звернулося до старої традиції зарахування малечі за територіальним принципом. За кожною комунальною і державною школою закріплені житлові будинки. Відповідно, діти отримують гарантоване право потрапити до навчального закладу, розташованого якомога ближче до місця проживання. Чинники пояснюють, що документи можна подавати в будь-яку іншу вподобану школу, однак візьмуть туди першокласника тільки якщо залишаться вільні місця. Втім, на ділі виходить, що рівність прав, як і право вибору, багато в чому залишається лише на папері.

Незважаючи на те, що Мін'юст остаточно схвалив нові правила лише 8 травня, школи почали прийом заяв уже в кінці квітня. Остаточний термін подачі паперів майбутніх учнів в альма-матер — до 31 травня. Тому вже сьогодні батьки поспішають подати заяви, щоб їхні чада гарантовано сіли за парту.

Нові правила передбачають, що до 1 червня зараховуються всі діти, місце проживання яких на території обслуговування школи підтверджено. До пріоритетного списку потрапляють малюки, чії старші брати або сестри навчаються в цій школі, діти працівників навчального закладу, а також випускники його дошкільного підрозділу.

Якщо залишаються вільні місця, на них до 15 червня за результатами жеребкування за участю батьків зараховуються майбутні учні, які не зареєстровані на території обслуговування школи. Сама процедура відбору щасливчиків повинна відбутися в період з 5 по 10 червня. У прозорому барабані або ящику повинні лежати однакового розміру

Битва за перший клас

кульки або картки з прізвищами дітей, і уповноважена особа по одному витягуватиме жеребки з іменами. Тим, кому не поталанить, доведеться спробувати щастя в іншій школі. Адже можна подавати заяви одночасно в кілька установ. І вже сьогодні батьки, які мріють влаштувати дитину до кращого навчального закладу, здають документи і в уподобану гімназію, і в свою територіальну альма-матер.

А ось першого вчителя вибрати вже не вийде. Кого визначать, той і буде. Втім, батьки можуть висловити побажання по певній кандидатурі, але їхнє слово не буде вирішальним.

ТЕРИТОРІАЛЬНА МІТКА

Виходить, що ідеалістична картинка рівних прав розбивається об сувору реальність. Адже основним принципом зарахування в школу служить реєстрація дитини або одного з її батьків. В остаточній редакції правил врахували права переселенців — їм достатньо принести довідку, в якій зазначено фактичне місце проживання дитини. Також не виникне проблем у людей, у яких в паспорті немає реєстрації в будинку, прикріпле-

ному до школи, зате є право на володіння нерухомістю в районі обслуговування. Однак питання щодо батьків, які орендують квартири, залишається відкритим. Адже вони, обравши навчальний заклад для малюка неподалік від будинку, зобов'язані надати нотаріально завірений договір оренди, який господарі житла укладають вкрай неохоче.

Більш того, навіть якщо всі документи в порядку, це зовсім не означає, що дитину візьмуть в закріплену за територією школу. Нові правила передбачають, що в одному класі можуть навчатися не більше 30 дітей. У керівництва навчального закладу є вибір — можна створювати додаткові класи або ж запроваджувати навчання в кілька змін для середньої і старшої школи, щоб вранці приміщення були вільні для першокласників (*молодій школі вчитися у дві зміни законом заборонено. — Прим. авт.*).

При всій повазі до спроб реформування системи освіти розширити стіни закладів, щоб вмістити в них більше учнів, ніяк не вийде. І, зважаючи на це, МОН визнає, що керівництво навчального закладу може відмовити малюкові, що проживає на території обслуговування.

«У такому разі відповідний орган управління освіти невідкладно повинен запропонувати на вибір батьків таких дітей перелік установ, максимально доступних і наближених до місця їхнього проживання, а також сприяти зарахуванню дітей в обрані їхніми батьками установи освіти.

Якщо батькам неправомірно відмовили у зарахуванні дитини, вони повинні протягом двох днів у письмовій формі оскаржити рішення школи в районному управлінні освіти», — пояснюють у відомстві.

ШКОЛИ-МУРАШНИКИ...

На жаль, з подібними проблемами зіштовхнуться багато сімей і в містах-супутниках, і в обласних центрах, і, природно, в столиці. Території обслуговування шкіл встановлюють місцеві органи влади. У тому ж Києві розподіл адрес здійснювався досить дивно. І виявилось, що жителі сусідніх будинків повинні відводити своїх дітей в різні заклади. Крім того, вражає нерівномірність розподілу будинків, коли за однією школою закріплено їх лише кілька, а за іншою — мало не половина вулиці. А ще багато новобудов, яких у столиці за останні роки було зведено величезну

НОВІ ПРАВИЛА ПРИЙОМУ НЕ ДАЮТЬ ЧІТКОГО РОЗУМІННЯ, ЗА ЯКИМИ КРИТЕРІЯМИ ДИРЕКТОР ЗАРАХОВУВАТИМЕ ДІТЕЙ ДО ШКОЛИ — В ПОРЯДКУ НАДХОДЖЕННЯ ЗАЯВ АБО Ж НА ВЛАСНИЙ РОЗСУД. А РОЗМИТІСТЬ ФОРМУЛЮВАНЬ ЗАЗВИЧАЙ ПОРОДЖУЄ КОРУПЦІЮ

кількість, не «приписані» до жодного навчального закладу. У містах — супутниках Києва ситуація ще більш напружена. Раніше їхні жителі, які часто густо працюють у столиці, бажаючи дати дитині якіснішу освіту, спокійно влаштовували малюків у столичні школи. Місцева ж влада, прекрасно розуміючи це, виділяла землю під будівництво все нових і нових висоток, а ось школи будувати не поспішала, незважаючи на прохання місцевого населення. Ще до набрання чинності новими правилами прийому навчальні заклади змушені були створювати по п'ять і більше перших класів, в які набирали щонайменше по 35 учнів. Зараз, коли дітей фактично прив'язали до території реєстрації, незрозуміло, як викручуватимуться керівники цих навчальних закладів, щоб прийняти всіх і відповідати новим правилам. Однак, імовірно, населення вже не повірить черговим обіцянкам місцевої влади і змусить збудувати нові школи. Головне, щоб ще залишилася земля...

Найсумніше, що нові правила прийому не дають чіткого розуміння, за якими критеріями директор зараховуватиме дітей до школи — в порядку надходження заяв або ж на власний розсуд. А розмитість формулювань зазвичай породжує корупцію. Тому ідея надати дитині гарантію навчання поруч із домом, можливо, й вдала. Однак без урахування всіх ризиків, які так яскраво проявилися, і без конкретної деталізації положень документів по пунктах, важко розраховувати на хороший результат. Зрозуміло, що врешті-решт усіх дітей, які йдуть до першого класу, влаштують у якісь школи. Однак навряд чи це будуть рівні можливості і рівнозначна початкова освіта...

Олена САФОНОВА

ДОВІДКА «ВВ»

Пакет необхідних документів

Зарахування до першого класу початкової школи відбувається після наказу директора навчального закладу на підставі поданої особисто заяви одного з батьків.

До заяви додаються копія свідоцтва про народження дитини (разом з копією пред'являється оригінал) та оригінал або копія медичної довідки за формою первинної облікової документації №086-1/о «Довідка учня загальноосвітнього навчального закладу про результати обов'язкового медичного профілактичного огляду».

За бажанням одного з батьків дитини з особливими освітніми потребами до заяви можуть додаватися оригінал або копія висновку про комплексну (або повторну) психолого-педагогічну оцінку розвитку дитини або виписки з протоколу засідання психолого-медико-педагогічної консультації для зарахування дитини в інклюзивний або спеціальний клас.

Також можна подати документ, який підтверджує місце проживання дитини на території, яку обслуговує школа.

Цього року на «Євробаченні» не було стовідсоткового хіта, який би із задоволенням наспівувала вся Європа. Тож зовсім не дивно, що цього разу перемогла представниця Ізраїлю Нетта Барзілай із піснею *Toy*. Її виступ був неймовірно завзятим і енергійним. Весела ізраїльтянка просто розбудила меломанів, які вже занурилися в тугу й печаль. Та й контраст із торішнім переможцем зіграв на її користь.

У 2017 році в Києві на міжнародному пісенному конкурсі «Євробачення» переміг представник Португалії Сальвадор Собрал, який виконав неймовірно проникливу ліричну пісню *Amar Pelos Dois* («Любові вистачить на двох»). Ця пісня була воістину чарівною. Такої простоти й ніжності на «Євробаченні» давно не було! Плюс Собрал вразив глядачів своєю безпосередністю; він не підсовував нам ніяких «феєричних» постановок, обридлих балетів, яскравих одержінок. Взагалі жодного епатажу.

Так «Євробачення» й переїхало до Лісабона. Причому це сталося, здається, так само спокійно, як співав Собрал. Жодних скандалів і чвар. Під час підготовки до конкурсу ніхто нічого не вкрав, не розтягнув і не присвоїв. Принаймні журналісти про це не кричали. Які ж вони нудні, ці португальці!

Ну а якщо серйозно, то ще вчитися нам у них і вчитися. Наприклад, португальці вирішили не морочитися й обійтися без понтів, подібних до київських. Подивіться лише на їхню скромненьку сцену! Тож у такій спокійній і благодатній атмосфері можна було цілком зосередитися на самій музиці й насолоджуватися... Але не так сталося, як гадалося.

Нинішній конкурс виявився неймовірно нудним. Навіть перегляд півфіналів перетворився на справжні тортури. Пред-

ставлені композиції більше нагадували такого собі музичного Франкенштейна: зліпили кілька пісень разом, зробили більш-менш модне аранжування і роздали виконавцям.

Створюється враження, що все це виготовили на одній музичній «фабриці». Так із конвейера прямо на сцену надходив практично суцільний плагіат. У кожній другій пісні чулося щось давно знайоме. Однак самих виконавців це ані краплі не бентежило. Як не бентежив їх і жахливий вокал: деякі співаки й співачки таких півнів пускали, що аж вуха скручувалися трубочкою.

У фіналі конкурсу виконавці з двадцяти шести країн представили свої композиції. Але хто запам'ятався? Звичайно ж, епатажна товстуха з Ізраїлю Нет-

та Барзілай із піснею *Toy*. Не випадково глядачі так захоплювалися їй: запалу й енергії Нетти точно вистачить на всю Європу.

Також не могла не сподобатися гаряча кіпріотка Елені Фурейра. Пісенька її, звичайно, простувата. Не факт, що вона запам'ятається мелома-

наму — станцювала з балетом. Це було видовишно й пікантно!

А ось кого шкода, так це українського представника Melovin. Його пісня *Under the Ladder* і номер були напроцуд запальними. Але глядачі чомусь не надто захопилися цією музичною історією. Хоча заради справедливості варто відзначити, що Melovin заслуговує на дуже високі оцінки й гідне місце. Його виступ на тлі тотальної сірості був дуже яскравим. Та й пісня його миттєво прилипає до язика...

Ще респект хлопцю за сміливість. Згадайте, багато років тому під час виступу Діми Білана з рояля з'являлася балерина. Красиво це було. Наш Melovin вирішив, що дівчат мучити не можна, і сам заліз в рояль! І це було дуже ефектно. Молодець, Melovin!

Інший українець, який представляв Білорусь, *Alekseev*, до фіналу не пройшов. Його солоденька пісенька, що аж надто нагадувала відразу кілька композицій, ані краплі не зачепила європейців. Дуже нудотно було...

До речі, спочатку виступити від Білорусі на конкурсі запропонували Олександрові Рибак. Артистові навіть

гонорар дуже солідний обіцяли. Але переможець «Євробачення-2009» від такої привабливої пропозиції відмовився. Кілька років тому Рибак намагався в Білорусі як продюсер взяти участь у відборі на «Євробачення» з групою «Мілкі». Однак колектив далі нацвідбору не пройшов. Тоді Олександр обрався і зарікся зв'язуватися з білоруським шоубізом.

Утім, цього року Рибак вирішив ще раз випробувати долю і виступив від Норвегії. Його нова пісня *That's How You Write A Song* в підметки не годиться фантастичний *Fairytale*. Тоді для чого все це було? Найімовірніше, в такий спосіб артист просто спробував нагадати про себе європейським меломанам і вийти на новий виток своєї кар'єри.

За великим рахунком, Рибаку взагалі пощастило, що він потрапив у фінал. Хотілося, щоб його музичні страждання закінчилися якомога швидше, але глядачі все ж за старою звичкою підтримали Олександра.

А ось представниця РФ Юлія Самойлова, яку минулого року СБУ не пустила в Україну, пролетіла як фанера над Парижем. Ця виконавиця мало того що представила дуже слабеньку пісню, так ще й співала ледь-ледь. Всі ноти за неї витягували беквокалісти. Але ж за рік можна було й натренуватися...

Насправді «Євробачення» — це конкурс-парадокс. З року в рік усі лають конкурсантів, говорять про те, які вони нудні та безбарвні, але все одно прикипають до екранів. І в наступному році все повториться.

Втім, хочеться сподіватися, що в 2019-му артисти будуть більш безпечні, а їхні пісні краще запам'ятовуватимуться. Нехай це буде так само ніжно, як в минулому році, або ж так само шалено, як в 2004-му, коли перемогла наша Руслана. Але в будь-якому разі шоу має тривати!

Марія АНІНА

ПІСНЯ MELOVIN UNDER THE LADDER ТА ЙОГО НОМЕР БУЛИ НАПРОЦУД ЗАПАЛЬНИМИ. АЛЕ ГЛЯДАЧІ ЧОМУСЬ НЕ НАДТО ЗАХОПИЛИСЯ ЦІЄЮ МУЗИЧНОЮ ІСТОРІЄЮ. ХОЧА ЗАРАДИ СПРАВЕДЛИВОСТІ ВАРТО ВІДЗНАЧИТИ, ЩО MELOVIN ЗАСЛУГОВУЄ НА ДУЖЕ ВИСОКІ ОЦІНКИ Й ГІДНЕ МІСЦЕ

Протягом багатьох років психологи намагаються зрозуміти феномен популярності фільмів жахів і кіно про всіляких маніяків-убивць. Одні фахівці стверджують, що під час перегляду в кіноманів просто відбувається викид адреналіну. Інші кажуть, мовляв, спостерігаючи за жахами на екрані (містичними або цілком реальними), глядачі можуть відчувати себе щасливими і задоволеними, адже на їхню долю не випало й половини тих страшних випробувань, які проходять кіноперсонажі... Втім, суперечки ці не вщухатимуть, адже «фабрика мрій» все одно буде підтримувати інтерес глядачів, випускаючи все нові й нові хорори.

Особливе місце в царстві кінематографічних жахів посідають фільми про маніяків. На відміну від кіношок, що оповідають про злодіяння потойбічних сил, муві про серійних убивць досить реалістичні... Є в цій категорії, як не дивно, фільми видатні і навіть шедевальні. Те ж «Мовчання ягнят» — глибокий драматичний фільм із потужною психологічною складовою. Втім, більшість картин про маніяків — лише третьосортне кінематографічне сміття. На жаль, фільм «Лігво монстра», який вийшов на великі екрани нещодавно, саме до цієї категорії й належить.

Отже, Шон Фалько (Роберт Шіен) і Дерек Сандовал (Карліто Оліверо) працюють паркувальниками в елітному ресторані. Робота ця, звичайно, несерйозна і копійчана. Тому молоді люди придумали чудовий план, як розбагатіти. Поки гості знаходяться в ресторані, друзі грабують їхні домівки! Автомобільний комп'ютер видає домашню адресу, до того ж часто деякі роззяви залишають у машині й ключі. Тож це просто ідеальне пограбуван-

ня. Так би і промишляли Шон і Дерек, якби не монстр.

Одного разу до ресторану під'їхав шикарний «мазераті», з якого вийшов такий собі Кейл Ерендрейк (Девід Теннант). Багатий і брутальний клієнт попередив, що хлопці головою відповідають за машину, та й пішов вечеряти. Шон швиденько сів у авто і поїхав у гості до багатія. Зайшовши до будинку, злодій зрадив: на столі лежала ще не активована кредитка. Оце так здобич! Але це було ще не все...

Ретельно оглянувши помешкання, Шон знайшов дівчину, прикуту ланцюгом. Попри всі зусилля йому не вдається звільнити полонянку, та й треба вже хутко повертатися до рес-

«ЛІГВО МОНСТРА»: Вбивча нудьга

торану, бо маніяк закінчує вечерю...

Шон, звісно ж, встигає повернути автомобіль на парковку. Але хлопець ніяк не може забути побачене; він залишає поліції анонімне повідомлення про лігво монстра. Копи дійсно приходять до будинку Кейла, однак нічого не знаходять. А головному герою

пер Шону потрібно рятувати самого себе. Монстр розпочав полювання на нього...

Початок фільму здавався вельми оригінальним і драйвовим: зухвалі герої, нетривіальний старт... Але з розвитком сюжету ставало все сумніше, адже дія розгорталася буквально «як по нотах». Глядачеві не потрібно бути

Сценарій фільму писав Брендон Бойс, відомий по досить непоганому трилеру «Одержимість». Цього разу Бойс міцно озброївся кліше і штампами, ігноруючи фантазію, втім, як і здоровий глузд.

У цих кінематографічних стражданнях йому допоміг і режисер Дін Девлін («Гешторм»). Постановник ніби не давав волі акторам, заганняючи їх у жорсткі рамки, а ті копірно слухали його настанови.

Втім, монстр з Девіда Теннанта вийшов непоганий. Лише від одного його погляду стає якось лачно... Але фільм це не врятувало.

Загалом, картина «Лігво монстра» не заслуговує на особливу увагу. Для любителів подібного жанру в Голлівуді назимали достатню кількість фільмів: «Сім», «Мовчання ягнят», «Ганнібал», «Ганнібал: Сходження», «Зодіак», «Психо», «Забираючи життя», «Клітка» — вибирайте будь-який і сміливо жахайтеся!

ПОЧАТОК ФІЛЬМУ ЗДАВАВСЯ ВЕЛЬМИ ОРИГІНАЛЬНИМ І ДРАЙВОВИМ: ЗУХВАЛІ ГЕРОЇ, НЕТРІВІАЛЬНИЙ СТАРТ... АЛЕ З РОЗВИТКОМ СЮЖЕТУ СТАВАЛО ВСЕ СУМНІШЕ, АДЖЕ ДІЯ РОЗГОРТАЛАСЯ БУКВАЛЬНО «ЯК ПО НОТАХ»

потрібно будь-що врятувати полонянку. Але де вона? Як розкрити поліції очі? Як самому не сісти в тюрму? Ці питання просто розривають мозок хлопцю. Насправді ж маніяк вже про все здогадався, і те-

оракулом, щоб прогнозувати кожную наступну сцену. Більш того, із самого початку було ясно, хто стане жертвою монстра. Ну і, звичайно ж, фінал виявився вельми «загадковим» і «фесеричним».

Кожен день нове життя. Кожен день те саме кохання

Фільмів про переселення душ нам показали безліч. Чоловіки переселялися в жінок, жінки — в чоловіків... Від цього сюжету буквально нудить, настільки його затягали. Втім, виявляється, є ще чому дивуватися. У хорошому сенсі цього слова. У тому ви зможете переконатися, подивившись мелодраму «Кожен день».

Отже, кожен день якийсь А (Джастіс Сміт, Дженні Росс, Лукас Джейд Зуманн, Джейкоб Баталон, Єн Александер, Шон Джонс, Колін Форд) прокидається в новому тілі. Кожен день — нова особистість, новий будинок, нова сім'я... Він — дух, який дивиться на світ очима інших людей, проживаючи короткі моменти чужих життів. Але одного разу А зустрічає Ріаннон (Енгаурі Райс) і закохується в неї. Як розповісти про все дівчині? Як не злякати її? У таке фентезі точно ніхто не повірить! Але у А все виходить, і дівчина відповідає йому взаємністю. Відтепер кожен день вона шукає нове обличчя... Чи зможуть ці двоє, що пізнали першу любов, залишитися разом? Про це ви дізнаєтесь, подивившись фільм до самого кінця.

Режисером картини став Майкл Саксі. Кілька років тому йому вже доводилося мати справу з мелодрамами: в 2012-му він зняв фільм «Клятва» з Рейчел Макадамс і Ченнінгом Тейтумом. Головна героїня внаслідок аварії втратила пам'ять і забула, наскільки сильно любила свого чоловіка. Але йому вдалося пробудити в ній почуття... У цій стрічці чітко видно, наскільки дбайливо Саксі ставиться до теми любові. Цей трепет йому вдалося перенести й у свій новий фільм «Кожен день». Але завдання перед ним стояло набагато складніше: якщо в «Клятві» він мав справу з дорослими, то нині йому потрібно розбиратися з підлітками!

Насправді ця історія вкрай сумна. Нам не розповідають, що ж ста-

лося з А. Водночас постановник ніби натякає, що перспектив у пари просто бути не може. Приміряючи ситуацію на себе, стає вкрай незацікавлено.

Але з іншого боку, це неймовірно добре і світле кіно. Режисер Майкл Саксі і автори сценарію Джессі Ендрюс і Девід Левітан (автор роману «Кожен день», який і став основою фільму) дуже постаралися не втопити глядача в тому смутку. Вони запалили світло, але не розставили крапки над «і». Тож кожен зможе придумати такий фінал, який захоче.

Останнім часом нам демонструють дуже мало якісних мелодрам. Цей жанр — не касовий, а тому безперспективний для кінокомпаній-мейджорів. Тож поява таких фільмів, як «Кожен день», — це вже справжня подія. Нехай стрічка зовсім не є ідеальною, до того ж малобюджетна, але це ковток свіжого повітря.

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26

Пишіть на адресу: ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник та видавець: ТзОВ «Структура ІТ» Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua

Газету надруковано ТзОВ «Мега-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Наклад 10 386 прим.

Передплатні індекси: 23115 (рос.), 49450 (укр.)

При використанні публікацій посилання на газету «ВВ» обов'язкове.

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.

